

Arrest

nr. 189 423 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van A. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten nrs. 56 485 en 56 486 van 22 februari 2011 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 15 december 2010 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 9 februari 2011 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.4. ontvankelijk verklaard.

1.6. Op 30 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 19 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 22 november 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. De tweede verzoekende partij dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 16 oktober 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 16 februari 2015 dienen de verzoekende partijen opnieuw een asielaanvraag in.

1.12. Op 12 maart 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen houdende weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arresten nrs. 149 166 en 149 167 van 6 juli 2015 verwerpt de Raad de beroepen vermeld in punt 1.12.

1.14. Bij arrest nr. 155 945 van 3 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.15. Bij arrest nr. 155 947 van 3 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.16. Op 21 december 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 2 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. ongegrond wordt verklaard.

1.19. Op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.20. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.19. en punt 1.20. dienen de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.21. Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: U.

voornaam: E.

geboortedatum: 21.03.1965

geboorteplaats: Ohrid

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat he werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 26.01.2010 de Schengenzone binnen. Op 30.06.2010 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 26.11.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraagdefinitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.02.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 23.10.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.10.2014) geldig 30 dagen. Op 16.02.2015 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 12.03.2015 niet inoverweging genomen door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 19.03.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2015) geldig 15 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 06.07.2015. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 19.07.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes echtgenote F. heeft op 18.12.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 20.08.2013. Deze beslissing is op 30.08.2013 aan betrokkenes echtgenote betekend.

Op 21.12.2015 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9ter aanvraag werd op 03.04.2017 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 27.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13).

Betrokkenes beroepen tegen beide ongegrondheidsbeslissingen heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Macedonië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 30.06.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9tbis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 19.09.2011. Deze beslissing is op 30.09.2011 aan betrokkene betekend. Op 22.11.2011 diende betrokkene een tweede humanitaire regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9bis aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.10.2014. Deze beslissing werd op 20.10.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 03.11.2015 door de RVV verworpen. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar zijn zoon U..A., tevens in illegaal verblijf, op dit moment was. Betrokkenes zoon A. zou zich bij een vriendin in Maasmechelen bevinden. Betrokkenes dochter G. neemt contact op met haar broer en uit het gesprek komt naar voor dat betrokkenes zoon zich vrijwillig zou aanbieden bij de politie.

Indien betrokkenes zoon A. zich niet aanbiedt en geen medewerking vertoont kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn zoon door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.

Betrokkene zijn zoon kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de

mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Macedonië.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: U.

voornaam: F.

geboortedatum: 31.07.1972

geboorteplaats: Nakolec

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haarafgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 26.01.2010 de Schengenzone binnen. Op 30.06.2010 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 26.11.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraagdefinitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.02.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 23.10.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.10.2014) geldig 30 dagen. Op 16.02.2015 diende

betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 12.03.2015 niet inoverweging genomen door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 19.03.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2015) geldig 15 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 06.07.2015. Betrokkene's bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 19.07.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 18.12.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 20.08.2013. Deze beslissing is op 30.08.2013 aan betrokkene betekend.

Op 21.12.2015 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9ter aanvraag werd op 03.04.2017 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 27.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13).

Betrokkene's beroepen tegen beide ongegrondheidsbeslissingen heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Macedonië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 30.06.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9tbis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 19.09.2011. Deze beslissing is op 30.09.2011 aan betrokkene betekend. Op 22.11.2011 diende betrokkene een tweede humanitaire regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9bis aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.10.2014. Deze beslissing werd op 20.10.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkene's beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 03.11.2015 door de RVV verworpen. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar zoon U. A. tevens in illegaal verblijf, op dit moment was. Betrokkene's zoon A. zou zich bij een vriendin in Maasmechelen bevinden. Betrokkene's dochter G. neemt contact op met haar broer en uit het gesprek komt naar voor dat betrokkene's zoon zich vrijwillig zou aanbieden bij de politie.

Indien betrokkene's zoon A. zich niet aanbiedt en geen medewerking vertoont kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar zoon door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.

Betrokkene haar zoon kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Macedonie.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissingen tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissingen overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht en het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) alsook van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen zich eveneens beroepen op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

** Zoals hierboven uiteengezet, had verzoeker op 21 december 2015 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.*

Op 2 juni 2016 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk.

Op 27 april 2017 verklaarde verweerder de aanvraag van verzoekers ongegrond.

Het door verzoekers op 29 mei 2017 ingediende annulatieberoep en vordering tot schorsing bij de RvV is momenteel nog in behandeling.

Verzoekers dienden intussen een Vordering tot Voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de RvV om het hangende schorsingsberoep dd. 29 mei 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid te willen behandelen.

** Verzoeker (die medisch zorgbehoevend is) en zijn gezinsleden, verbleven kort na hun aankomst in België op 26 juni 2010 voor korte tijd aanvankelijk eerst in het Rode Kruis opvangcentrum van Eekloo (Pokmoere 1, 9900 Eekloo) en vervolgens op de volgende adressen :*

- Oppenstraat 36A, 3454 Rummen (sociale woning) (tussen november 2010 en februari 2014)

- Stationsstraat 14A, 3381 Glabbeek. (10 maanden)

- Rode Kruis asielcentrum ‘De Bark’ in de Kapelstraat 73/2, Heusden-Zolder (tot november 2015)

- Koning Boudewijnlaan 52/41, 3600 Genk (sinds november 2015 tot op heden).

Tussen november 2010 en eind 2014 ontvingen verzoekers sociale steun van het OCMW van Rummen.

Tussen juni 2016 en maart 2017 ontvingen verzoekers sociale steun van het OCMW van Genk.

Zoals o.a blijkt uit het ‘attest van gezinssamenstelling’ van de Stad Genk, leefden verzoekers de voorbije jaren geenszins ondergedoken maar was hun verblijfsadres steeds gekend voor de Gemeente en voor verweerder. (Stuk 3)

** Op 27 juni 2017 in de vroege ochtend kregen verzoekers onaangekondigd het bezoek van de Politie Genk die hen allen overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar het RC 127bis met het oog op een repatriëring.*

Die dag werden aan verzoekers de Bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht.

** Verzoekers zijn van mening dat het onredelijk is dat verweerder hen een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – (Bijlage 13 Septies) laat afleveren. (Stukken 1-2)*

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

“Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;
..."

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 Vw. en 74/14 Vw. 3,4° ('de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven').

Artikel 7 Vw. vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (Bijlage 13) aan hen betekend op 27 april 2017.

Verweerder gaat al te lichtzinnig voorbij aan het gegeven dat verzoeker op 21 december 2015 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. heeft ingediend.

Die aanvraag werd door verweerder op 2 juni 2016 ontvankelijk verklaard.

De ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 maakt momenteel het voorwerp uit van een lopend annulatieberoep bij de RvV.

De ontvankelijkheidsbeslissing dd. 2 juni 2016 heeft implicaties op de voorgaande Bevelen (2 x Bijlage 13 Quinquies dd. 21/10/2014 en dd. 18/03/2015) , genomen in verzoekers (twee afgewezen) asielaanvragen (ingediend op resp. dd. 30/06/2010 en dd. 16/02/2015) en in verzoekers regularisatie aanvragen, aangezien de (eerdere bevelen) kaduuk zijn geworden.

Daarnaast hebben verzoekers nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2016 (+ tegen de daarbij afgeleverde Bevelen) (inzake de 9ter aanvraag dd. 21 december 2015) van verzoeker.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekers tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 3 april 2017 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende hebben ; enerzijds en anderzijds de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 2 juni 2016 van verweerder anderzijds ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers vrijwillig gevolg hadden moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel (dd. 27/04/2017) en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekers (samen met hun kinderen) verder in België zouden blijven om alzo het resultaat van hun regularisatieprocedure en hun beroepsprocedure (tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017) af te wachten.

Verzoekers stellen zich trouwens de vraag hoe zij met enige slaagkans hun regularisatieprocedure zouden kunnen verderzetten na een gebeurlijke vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 indien zij in de tussentijd zijn gerepatrieerd ?

Zij lopen bovendien het risico dat hun annulatieberoep zonder voorwerp zal worden verklaard.

Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' dd. 27 juni 2017 om reden dat verzoekers geen vrijwillig gevolg zouden hebben gegeven aan een eerder Bevel (dd. 27 april 2017) , maakt terzake een maatregel uit die totaal buiten proportie staat.

Gelet op de feitelijke en procedurele voorgaanden in dit dossier, houdt de motivering in de bestreden beslissing dd. 27 juni 2017, waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Als verweerder opteert om in het Bevel geen minimumtermijn van 7 dagen te voorzien, dan dient verweerder ten minste een bijzondere motivering hiervoor te geven.

De motivering "Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan worden verwacht dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel." , kan in het licht van de feitelijke en procedure voorgaanden in dit dossier niet volstaan.

Sinds hun aankomst in België, hebben verzoekers nooit ondergedoken geleefd en hebben zij hun opeenvolgende verblijfplaatsen steeds ter kennis gebracht van verweerder.

Wat verweerder in de huidige omstandigheden drijft om plotseling een Bevel af te leveren aan verzoekers zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, is totaal onbegrijpelijk.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

* In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 21 december 2015, haalde verzoeker enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland.

Verder voegde verzoeker ook n.a.v. zijn annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 een recent medisch verslag bij van zijn behandelende arts die inhoudelijk wees op de ernst van de

medische aandoeningen van verzoeker en die inhoudelijk het advies van de arts-attaché dd. 29 maart 2017 (basis voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017) weerlegde. (Stuk 4)

“Bij deze geef ik graag mijn visie, betreffende onze patiënt, U.E. (...).

In mijn ogen is het noodzakelijk dat E. (...), goede zorgen krijgt toegediend en nauwkeurig wordt opgevolgd wat zijn gezondheid betreft. Het stoppen van de behandeling is nefast voor zijn gezondheid!

Er stellen zich namelijk 2 grote problemen.

Zo is er zijn zeer slechte nierfunctie waarvoor hij de nodige medicatie neemt en er is eveneens de enorme ruglast, die hem erg beperken in zijn functioneren.

Wat betreft zijn nierproblemen, is het dagelijks goed nemen van zijn medicatie, het 6-wekelijks-3maandelijks opvolgen door HA en specialist noodzakelijk.

Persoonlijk denk ik dat er in zijn thuisland (Macedonië) niet voldoende hulp/kwaliteit voor handen is om dit medisch probleem adequaat op te volgen. In België is de kwaliteit beter, de ziekenhuizen worden strenger gecontroleerd, er is meer ziekenhuishygiëne.

Tevens zijn bepaalde medicamenten in Macedonië niet verkrijgbaar en degene die verkrijgbaar zijn, daar moeten we ons altijd de vraag stellen of het originele medicatie is daar er in het oostblok meer sprake is van fraude met medicatie.

Tevens lijkt mij dat de verhouding tussen inkomsten en kosten voor behandelingen in Macedonië, buiten proportie is.

Ik twijfel er sterk aan dat onze patiënt daar überhaupt een behandeling zal krijgen/kunnen betalen!

Wat betreft het rugprobleem, is hij voorlopig nog niet uitbehandeld en zijn we de medicatie nog op punt aan het stellen. De interactie met zijn nierprobleem, speelt hier in zijn nadeel.

Eveneens denk ik hieromtrent, dat hij in België, door ons, de beste opvolging kan krijgen.

Langdurig reizen lijkt me eveneens af te raden, daar deze man zich geen houding gaat kunnen vinden, betreffende de pijn.”

....

Een gelijkaardig medisch verslag bevindt zich in het administratief dossier en was wel degelijk ter kennis van verweerder.

* De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoefendheid van verzoeker , noch over het feit dat verzoeker op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat de aanwezigheid van verzoekers gezinsleden waaronder zijn kinderen zeer belangrijk is als ondersteuning ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juni 2017 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ; aan het feit dat hun asielaanvragen werden geweigerd en aan het feit dat zij zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun advocaat in het kader van hun lopend annulatieberoep bij de RvV ; zonder met één woord te spreken over de actuele medische zorgbehoefendheid van verzoeker, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 27 juni 2017.

Voorafgaand aan hun vrijheidsberoving door de Politie van Genk dd. 27 juni 2017 werden verzoekers niet gehoord.

Indien verzoekers de kans hadden gekregen om te worden gehoord door de Politie van Genk, dan hadden zij alle nuttige , actuele informatie en details kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoefendheid van verzoeker.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoeningen waaraan hij lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken over de ernst van zijn medische aandoening , waarvoor verzoeker op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoeker niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoeker waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de diverse medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoeker bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de in het dossier aanwezige medisch verslagen blijkt dat verzoeker kampt met nier- en rugproblemen.

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de medische zorgbehoevendheid van verzoeker aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Bovendien, het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

** Aangaande de opmerking van verweerder in de bestreden beslissing als zouden verzoekers “door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek,...” wensen verzoekers op te merken dat zij niet werden geïnformeerd*

aangaande de modaliteiten van een vrijwillige terugkeer.

Indien verzoekers zouden zijn uitgenodigd geweest door de Stad Genk, dan hadden zij ten minste de kans gekregen hebben om hun actuele verblijfssituatie toe te lichten a.d.h.v. diverse attesten, waaronder :

- medische verslagen die aantonen dat verzoeker ziek is en dat hij actueel nog steeds een noodzakelijke medische behandeling ondergaat ;*
- de schoolbewijzen van de kinderen (zie verder).*
- bewijzen van integratie van het gezin van verzoekers (sinds 2010 tot op heden).*

Voorafgaandelijk aan de beslissing tot vrijheidsberoving dd. 27 juni 2017 , had de gemachtigde van verweerder geen enkele vraag gesteld naar de huidige medische toestand van verzoeker ; laat staan nagevraagd of zijn medische toestand al dan niet is gewijzigd sinds de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 3 april 2017.

Indien verweerder zou pretenderen dat het hoorrecht in casu wél zou zijn gerespecteerd –QUOD CERTE NON- dan is dit in strijd met de werkelijkheid.

Verzoekers stellen zich de vraag welk nut het “hoorrecht” heeft indien de gemachtigde van verweerder aan verzoekers niet eens de kans geeft om welke toelichting dan ook te mogen geven over hun privé-leven de voorbije zeven jaren in België ; of over het feit dat hun twee kinderen G. (...) en A. (...) sinds 2010 naar school zijn gegaan en in België beroepsopleidingen hebben gevolgd ; of over verzoekers medische zorgbehoevendheid.

** Aangaande het schoollopen van de kinderen willen verzoekers hierover het volgende toelichten : hun zoon A. (...), °03/06/1993 en hun dochter G. (...) à , °12/04/1996 hebben vanaf het schooljaar 2010-2011 in België schoolgelopen en hebben hier hun schooldiploma's behaald.*

A. (...) volgde o.a. een opleiding carrosserie ; G. (...) een opleiding boekhouding en haarzorg. (Stukken 6-24)

** Daarnaast zijn verzoekers etnische Balkan-Egyptenaren en behoren zij in Macedonië tot een kleine etnische minderheidsgroep binnen de Roma gemeenschap.*

De motivering in de bestreden beslissing die voorhoudt dat “Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.” , schendt de motiveringsplicht omdat deze geen rekening houdt met de actuele algemene politieke instabiliteit en sociaal- economische onzekere toestand in Macedonië.

De voorbije maanden waren er verhoogde spanningen tussen de verschillende etnische bevolkingsgroepen in Macedonië. (Stuk 42)

Een land zoals Macedonië waar onvoldoende politieke stabiliteit bestaat, geeft geen prioriteit aan minimumlonen ; sociale uitkeringen of medische bijstand.

In de actuele onzekere tijden, zijn het de zwakkeren onder de bevolking (en met name de Balkan-Egyptenaren waartoe verzoekers behoren), die als eerste het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Zoals blijkt uit het Macedonisch kadastraal register hebben verzoekers slechts één eigendom in Macedonië, gelegen in de Ohridska Brigade 5, 6000 Ohrid. (Stukken 32- 33)

Deze woning van verzoekers in Macedonië is volledig onderkomen en onbewoonbaar.

Verzoekers voegen enkele foto's bij van hun vervallen woning in Macedonië. (Stukken 36-41)

De Vereniging van Egyptenaren bevestigt schriftelijk dat de woning van verzoekers onleefbaar is. (Stukken 34-35)

Bij een terugkeer naar Macedonië, belanden verzoekers op straat, en dit terwijl verzoeker medisch zorgbehoevend is.

Zoals gezegd, werden verzoekers over al deze feiten inhoudelijk helemaal niet gehoord door verweerder.

* Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C- 383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

** Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :*

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun kinderen sinds juni 2010 in België woonachtig zijn. (Stukken 3-31)

Tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie Genk, hadden verzoekers steeds een vast verblijfsadres.

Zij leefden niet ondergedoken en waren gekend bij de gemeentediensten.

Verzoeker ondergaat een medische behandeling waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn gezinsleden cruciaal is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de medische zorgbehoefendheid van verzoeker in België dient te respecteren.

Verzoekers en hun kinderen hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de stukken in het dossier blijkt tevens dat de kinderen van verzoekers hun belangrijkste kinderjaren hebben doorgebracht in België.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Macedonië is het voor verzoekers en met name voor hun kinderen ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze hun leven verder te kunnen zetten, na een jarenlange afwezigheid uit dat land.

Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoekers en hun kinderen, die sinds juni 2010 hun leven in België hebben uitgebouwd.

Zij zijn opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

De kinderen van verzoekers hebben sinds 2010 in België schoolgelopen en behaalden hier hun schoolcertificaten. (Stukken 6-24)

Verzoekers hebben de voorbije jaren verregaande inspanningen geleverd om te integreren in de Belgische samenleving.

Indien verweerder een bevel wenst af te leveren aan verzoekers en aan hun kinderen, dient om evidente redenen het privé leven van verzoekers en hun kinderen en de lange duur van verblijf in België te worden gerespecteerd.

Verweerder had uiteraard (cfr. artikel 8 van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen daadwerkelijk zal worden ondermijnd bij verwijdering naar Macedonië.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers en hun kinderen zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die hierboven werden aangehaald) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Macedonië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

A. (...) heeft een vaste relatie met mejuffr. S.C. (...). (Stukken 29-31)

Zij hebben trouwplannen.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen blijkt niet dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel" en het feit dat verzoekers geen gevolg zouden gegeven hebben aan een eerder bevel...

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker (op 21 december 2015) een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr art. 9ter Vw. heeft ingediend.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 21 december 2015 werd bij beslissing dd. 3 april 2017 van verweerder ontvankelijk doch ongegrond verklaard ; doch verzoekers dienden hiertegen een annulatieberoep in bij de RvV, dat thans nog lopende is.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Een gedwongen terugkeer van verzoekers naar Macedonië zou impliceren dat de huidige levensnoodzakelijke medische begeleiding van verzoeker plots zou worden onderbroken hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing die NERGENS rekening heeft gehouden met de medische zorgbehoefte van verzoeker en de lopende medische behandeling noch met alle in het dossier aanwezige medische verslagen, houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht ; minstens houdt de bestreden beslissing een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 27 juni 2017 (2 x Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies), te worden geschorst en vernietigd."

3.3.2.2. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.3.2.2.1. De verzoekende partijen betogen aldus, onder verwijzing naar een recent medisch verslag van de behandelende arts, bijgevoegd als stuk 4 aan het verzoekschrift, onder meer dat de bestreden bevelen een schending inhouden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat met geen woord gerept wordt over de medische zorgbehoevendheid van de eerste verzoekende partij, noch over het feit dat de verzoekende partij een behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is, noch over het gegeven dat de aanwezigheid van de gezinsleden van de verzoekende partijen waaronder hun kinderen zeer belangrijk zijn als ondersteuning, dat het loutere gegeven dat de verwerende partij een verwijzing maakt naar het geen gevolg geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, naar het feit dat hun asielaanvragen werden geweigerd en naar het feit dat zij zich door hun advocaat kunnen laten vertegenwoordigen in het kader van een lopend annulatieberoep, zonder met één woord te spreken over de actuele medische zorgbehoevendheid van de eerste verzoekende partij, onmogelijk als afdoende motivering kon worden aanzien.

Ten slotte betogen de verzoekende partijen dat een gedwongen terugkeer naar Macedonië zou impliceren dat de huidige levensnoodzakelijke medische behandeling van de eerste verzoekende partij plots zou worden onderbroken wat een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat in de bestreden beslissing nergens rekening wordt gehouden met de medische zorgbehoevendheid van de eerste verzoekende partij en de lopende medische behandeling noch met alle in het dossier aanwezige medische verslagen.

3.3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.2.3. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3.2.2.5. Betreffende de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij blijkt dat de verwerende partij hieromtrent in de eerste bestreden beslissing motiveert:

“Op 21.12.2015 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9ter aanvraag werd op 03.04.2017 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 27.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). Betrokkenes beroepen tegen beide ongegrondheidsbeslissingen heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Macedonië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

3.3.2.2.6. De Raad wijst er op dat dat zowel artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe verplichten een 'rigoureuus' onderzoek te doen naar de gezondheidstoestand van betrokkene om zich ervan te vergewissen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 van het EVRM vereist een rigoureuus onderzoek wanneer er sprake is van een situatie waarin er aanwijzingen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met dit artikel.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat, betreffende de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, haar medische regularisatieaanvraag op 3 april 2017 ongegrond werd verklaard, zoals ook wordt aangegeven in de eerste bestreden beslissing. Betreffende het beroep hiertegen, waarbij de verzoekende partijen bij voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing hebben gevraagd gelijktijdig met voorliggend beroep, wijst de Raad er op dat hij in het arrest nr. 189 425 van 5 juli 2017 heeft vastgesteld dat er geen ernstige middelen voorliggen.

De verwerende partij motiveert, nadat ze wijst op het feit dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen op 3 april 2017 ongegrond werd verklaard, verder dat *"Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."*

Betreffende de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij motiveert de verwerende partij dat het administratief dossier geen stukken bevat *"die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."*

In haar middel betogen de verzoekende partijen dat zij bij hun annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 3 april 2017 een recent medisch verslag van de behandelende arts voegden die inhoudelijk wees op de ernst van de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij en dat inhoudelijk het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 weerlegde en zij menen dat deze informatie wel degelijk ter kennis was van de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het annulatieberoep van de verzoekende partijen van 29 mei 2019 tegen de beslissing van 3 april 2017 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ter kennis was van de verwerende partij. Hoewel vastgesteld kan worden dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet werden overgemaakt aan de verwerende partij, dient vastgesteld te worden dat de inhoud van het medisch attest van 15 mei 2015 woordelijk werd weergegeven in het annulatieverzoekschrift, waarvan de verwerende partij aldus kennis had. Zo staat in het verzoekschrift, geciteerd uit het medisch attest van 15 mei 2017 van dr. GIELEN, aldus onder meer te lezen dat *"Er stellen zich namelijk 2 grote problemen. Zo is er zijn zeer slechte nierfunctie waarvoor hij de nodige medicatie neemt en er is eveneens de enorme ruglast, die hem erg beperken in zijn functioneren."* alsook *"Langdurig reizen lijkt me eveneens af te raden, daar deze man zich geen houding gaat kunnen vinden, betreffende de pijn."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de eerste verzoekende partij gehoord zou zijn geweest aan de hand van een vragenlijst op 26 juni 2017, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de vragenlijst blijkt dat de eerste verzoekende partij op de vraag of zij een ziekte had die haar belemmert te reizen of naar haar herkomstland terug te keren, antwoordt *"Ik heb nierfalen. Ik heb veel last van pijn in mijn ledematen"*.

Gezien in het diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ, waarnaar de verwerende partij in de motivering van de eerste bestreden beslissing verwijst, meer bepaald het medisch advies van 29 maart 2017, werd vastgesteld dat er uit de voorgelegde medische stukken geen tegenindicaties blijken tot reizen en gelet op het feit dat uit een recent medisch attest, waarvan de verwerende partij kennis had, toch minstens van de inhoud ervan, blijkt dat reizen afgeraden wordt omwille van pijn, en dat de verzoekende partij ook in haar gehoor op 26 juni 2017 heeft aangegeven veel last te hebben van pijn in haar ledematen, kon de verwerende partij op het eerste zicht niet ernstig voorhouden dat het

administratief dossier geen stukken bevat *“die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

De nood aan een zorgvuldig onderzoek betreffende de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt *in casu* des te meer nu uit informatie die aan de Raad werd overgemaakt door de verwerende partij na de terechtzitting van 3 juli 2017, blijkt dat de repatriëring van de verzoekende partijen geannuleerd werd op 3 juli 2017 om reden dat de eerste verzoekende partij niet ‘fit to fly’ bleek, dat deze persoon om medische redenen momenteel niet mag verwijderd worden, dat er een medisch bezwaar is tegen een onmiddellijke repatriëring, waarbij gewezen wordt op het ‘Paposhvili arrest’ alsook dat verder onderzoek nodig is om de ernst vast te stellen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verwerende partij op het eerste zicht tekort gekomen is aan haar zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2.7. Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden onder verwijzing naar de motieven van de eerste bestreden beslissing dat op gedegen wijze is nagegaan of de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een gebeurlijke schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben, dat, onder verwijzing naar het door de ambtenaar-geneesheer verleende advies, allerminst kennelijk onredelijk werd besloten dat er geen reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij kan verder, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet dienstig verwijzen naar de vaststelling van de gemachtigde dat in het administratief dossier geen stukken steken dewelke er op zouden wijzen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dermate zou gewijzigd zijn dat er, in afwijking van de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, wel een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

Waar de verwerende partij betreffende het medische attest van 15 mei 2017 van de behandelende arts dr. GIELEN stelt dat het bezwaar quasi uitsluitend de kwaliteit van de gezondheidszorg in Macedonië betreft, dat het door de verzoekende partijen aangehaalde attest de persoonlijke mening van de behandelende arts is dat in Macedonië niet voldoende kwaliteit voorhanden is, dat een gebeurlijk lager niveau van de gezondheidszorg in het herkomstland niet volstaat om te besluiten tot een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, dat uit het medisch advies van 29 maart 2017 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op gedegen wijze heeft vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland nu de noodzakelijke zorgen aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn, dat het de ambtenaar-geneesheer in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet toekwam na te gaan of in Macedonië een zelfde niveau van gezondheidszorg kan worden verstrekt als in België, laat de verwerende partij na te repliceren op de gegevens in het voornoemde medisch attest van 15 mei 2017 die geen betrekking hebben op de kwaliteit van de gezondheidszorg in Macedonië en waar te lezen is *“Er stellen zich namelijk 2 grote problemen. Zo is er zijn zeer slechte nierfunctie waarvoor hij de nodige medicatie neemt en er is eveneens de enorme ruglast, die hem erg beperken in zijn functioneren.”* alsook *“Langdurig reizen lijkt me eveneens af te raden, daar deze man zich geen houding gaat kunnen vinden, betreffende de pijn.”*

Waar de verwerende partij stelt dat er op een gedegen wijze vastgesteld werd dat er geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel een risico op een menselijke of vernederende behandeling kan weerhouden worden ingeval van een terugkeer naar het land van herkomst, kan zij, gelet op de bovenstaande vaststelling dat de verwerende partij te kort geschoten is bij het nemen van huidige eerste bestreden beslissing in haar zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, niet worden gevolgd. Evenmin kan zij, gelet op deze vaststellingen, dienstig voorhouden dat de verzoekende partijen het bewijs niet leveren dat zij zich kunnen beroepen op de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde gegevens, noch ernstig stellen dat haar, gelet op de uitdrukkelijke motivering nopens de ingediende aanvragen tot medische regularisatie met de verwijzing dat die ongegrond werden verklaard om reden dat de noodzakelijke behandeling in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk is, een gebrek aan zorgvuldigheid niet kan worden verweten, dat op gedegen wijze rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij.

3.3.2.2.8. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.3.2.3. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.3.2.3.1. De verzoekende partijen wijzen op artikel 8 van het EVRM en stellen dat aan de hand van de dossiergegevens vaststaat dat de verzoekende partijen samen met hun kinderen sinds juni 2010 in België woonachtig zijn, dat de eerste verzoekende partij een medische behandeling ondergaat waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van haar gezinsleden cruciaal is, dat het vanzelfsprekend is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verwerende partij een bevel wenst te laten afleveren aan de verzoekende partij, zij om evidente redenen het privé leven van de verzoekende partijen en de medische zorgbehoefte van de verzoekende partijen in België dient te respecteren, dat de verwerende partij een billijke afweging had moeten doen rekening houdend met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren, dat uit artikel 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM volgt dat de redengeving van de verwijderingsmaatregel een afweging moet bevatten, dat in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van de verzoekende partijen en de belangen van de Belgische staat.

3.3.2.3.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het kader van het gezinsleven van de tweede verzoekende partij in de tweede bestreden beslissing wel degelijk een afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM dat het gezinsleven beschermt, doch dat wordt geoordeeld *“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt”*.

Gelet op het feit dat het middel ernstig werd bevonden in zoverre het gericht was tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij *prima facie* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, en de eerste beslissing aldus wordt geschorst, blijkt op het eerste zicht niet dat het motief betreffende de gemaakte afwegingen in de tweede bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM dat het gezinsleven beschermt, overeenloopt, daar heden niet blijkt, gelet op het ernstig middel in het licht van artikel 3 van het EVRM tegen de verwijderingsbeslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij, dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat ook in de tweede bestreden beslissing gewezen wordt op de medische regularisatieaanvraag van de eerste verzoekende partij en gesteld wordt dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop zouden kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het onderzoek door de medische afdeling van DVZ de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij in die mate zou gewijzigd zijn dat zij bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook dit motief blijft, gelet op wat gesteld werd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, niet staande.

De opmerkingen van de verwerende partij in de verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate dan ook ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partijen stellen dat de medische opvolging voor de eerste verzoekende partij, bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, waardoor zij verplicht worden naar Macedonië terug te keren, op abrupte wijze zou worden onderbroken, hetgeen nefast is voor haar gezondheid en welzijn, zoals bevestigd door haar behandelende arts, dat de aanwezigheid van de gezinsleden van de eerste verzoekende partij absoluut noodzakelijk is om haar te ondersteunen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

N. VERMANDER